

Отже, учасники ансамблю – це яскраві творчі індивідуальності, яких об'єднує спільна ідея. Ця ідея має стати сенсом усього їхнього життя в мистецтві, головним її змістом. Бажання бачити її здійсненою буде тим стимулом, тією вірою, які в кінцевому підсумку допоможуть об'єднати різних за характером людей в єдиний міцний колектив. Лише в цьому випадку ансамбль витримає головний іспит – випробування часом.

Література:

1. Дорохін В. Г. Принципи та фактори артикуляції у виконанні на баяні : автореф. дис. ... канд. мистецтвознавства : спец. 17.00.03 / В. Г. Дорохін ; НМАУ ім. П. І. Чайковського – К., 2010. – 18 с.
2. Міщенко О. Психологічні особливості ансамблевого музикування / О. Міщенко // Проблеми взаємодії мистецтва, педагогіки та теорії і практики освіти : зб. наук. пр. – Х. : ХДІМ, 2001. – Вип.7. – С. 229-237.
3. Пасічняк Л. Розвиток баянно-акордеонного ансамблевого виконавства в Україні / Л. Пасічняк // Музичне виконавство: Науковий вісник НМАУ ім. П. І. Чайковського. – К. : Друкар, 2004. – Вип. 40. – С. 162-171.
4. Ризоль Н. Очерки про роботу в ансамбле баянистов : на основі квартета баянистов Київської філармонії / Н. Ризоль // [под ред. Н. Я. Чайкіна]. – М. : Сов. композитор, 1986. – 220 с.
5. Тимошенко О. Значення діяльності професора М. М. Геліса в музичній культурі України / О. Тимошенко // Академічне народно-інструментальне мистецтво України ХХ – ХХІ ст. : тези доп. міжнар. наук.-практич. конф. – К., 2003. – С. 25.

Лілія ПАСІЧНЯК

(Івано-Франківськ, Україна)

НАУКОВО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЧНОЇ ШКОЛИ НАРОДНО- ІНСТРУМЕНТАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

Упродовж другої половини ХХ – початку ХХІ сторіч сформувалась наукова школа у галузі українського народно-інструментального мистецтва з центром у Києві. Вивчення досвіду інших шкіл, а саме скрипкової, фортепіанної (як витоки основ формування виконавської майстерності виконавців на народних інструментах в академічній традиції), формування власної школи (1934 р. – відділ, 1939 р. – кафедра народних інструментів, 1958 р. – музпедфакульт-

тет, 1959 р. – виконавська аспірантура, 1978 р. – асистентура-стажування) під керівництвом професорів Марка Геліса, Миколи Лисенка та Миколи Давидова, створення власної методики навчання гри на народних інструментах, блискучі перемоги на найпрестижніших Всеукраїнських та міжнародних конкурсах вихованців кафедри упродовж її існування – це ті передумови, що сприяли утворенню і подальшому удосконаленню жанру академічного народно-інструментального мистецтва в Україні.

Саме кафедра народних інструментів НМАУ імені П.І. Чайковського під орудою професора Миколи Давидова стала методологічним і координуючим центром народно-інструментального жанру в Україні. Так, 1954 року була написана перша в Радянському Союзі кандидатська дисертація «Методика викладання гри на баяні» І. Алексеевим і перша докторська дисертація «Теоретичні основи формування виконавської майстерності баяніста» М. Давидовим (1991). Науково-методологічні засади формування та розвитку народно-інструментального жанру спостерігаємо з появою саме дисертацій, де порушуються проблеми різновидів музичного виконавства, зокрема сольного, ансамблевого, оркестрового, специфіка висвітлення яких полягає у наступних аспектах:

1) методичний: кандидатські – І. Алексеев (1954), М. Давидов (1974), Ю. Ястребов (1976), Д. Юник (1993), В. Салій (2010), В. Дорохін (2010);

2) історико-практичний: кандидатські – О. Трофимчук (2006);

3) методологічний: докторські – В. Самітов (1992), Н. Морозевич (2003), І. Зіньків (2014);

4) музично-педагогічний: кандидатські – А. Душний (2006), В. Петрик (2009);

5) психологічний: докторські – О. Олексюк (1997), кандидатські – Є. Йоркіна (1996), В. Білоус (2005);

6) науковий: кандидатські – В. Шаров (1992), Л. Повзун (2004), В. Заєць (2012);

7) теоретичний: докторські – М. Давидов (1991); кандидатські – Ю. Бай (1986), Г. Шахов (1989), Н. Брояко (1996), І. Мокрогуз (2011), І. Ященко (2012);

8) теоретико-виконавський: докторські – О. Ільченко (1996), В. Дутчак (2014), кандидатські – А. Черноіваненко (2002), С. Карась (2007), Д. Кужелев (2005), В. Князев (2005), С. Калмиков (2005),

П. Дрозда (2010), С. Вишневська (2011), Т. Литвинець (2013), О. Бобечко (2014), Л. Дуда (2016);

9) історико-виконавський: кандидатські – Є. Бортник (1982), Є. Іванов (1995), В. Дутчак (1996), М. Долгов (1998), Л. Пасічняк (2007), В. Сидоренко (2009), Н. Костенко (2009), Л. Шорошева (2011), Т. Іванніков (2012), Л. Снедкова (2013);

10) історико-методологічний: кандидатські – Т. Баран (2003), В. Дейнега (2006);

11) виконавсько-композиційний: кандидатські – Ю. Лошков (2000), О. Олексієнко (2003), І. Єргієв (2006), А. Гончаров (2005), І. Панасюк (2005), Г. Голяка (2008), Ю. Гулянич (2011), Я. Олексів (2011), О. Ніколенко (2011), Ю. Чумак (2014), О. Юрченко (2015);

12) культурологічно-мистецтвознавчий: кандидатські – В. Откидач (1997), О. Гданська (1998), Р. Безугла (2004).

Тематика наукових досліджень названих авторів об'єднує теоретичні і практичні засади народно-інструментального жанру в Україні і являє собою новий науковий напрямок – виконавське музикознавство. Яскравим прикладом втілення теорії на практиці є Харківська, Київська, Львівська, Одеська і Донецька школи виховання виконавців на народних інструментах в Україні і представлення результатів їхньої діяльності на Всеукраїнській та міжнародній концертній естрадах.

*Володимир САЛІЙ,
Андрій ДУШНИЙ
(Дрогобич, Україна)*

ДЕКІЛЬКА РЕКОМЕНДАЦІЙ З ТЕХНІЧНОГО РОЗВИТКУ ГІТАРИСТА

Будь-який гітарист у найкоротший термін бажає максимально добре оволодіти грою на гітарі, іншими словами – розвинути виконавську техніку гри на інструменті. Ми пропонуємо ключові елементи для досягнення поставленої мети та шляхи вирішення низки проблем, які зустрічатимуться на шляху опанування технічною вправністю гри на гітарі.

1. «Гра у повільному темпі ...». Гітарист ніколи чітко не виконає той чи інший пасаж у швидкому темпі, якщо не може його чисто зіграти в темпі більш повільному. Молоді музиканти, намагаючись якомога